

Chương 5: Loài hạ trùng chẳng thể bàn chuyện băng lạnh

Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, trước hết phải ánh chừng điểm số, sau đó điền nguyện vọng, cuối cùng mới biết được điểm số thực tế. Nói ra thì chuyện điền nguyện vọng cũng giống như một canh bạc vậy. Chỉ có điểm số cao thôi chưa đủ, còn cần phải thêm một chút may mắn nữa mới có thể đúng như ước nguyện mà thi đỗ vào trường đại học ưa thích. Trình Tranh, không nghi ngờ gì, chính thực là một kẻ vận đỏ. Dựa vào riêng môn Vật lý đạt điểm cao nhất tỉnh, thành tích điểm tổng kết đứng thứ hai trong số các thí sinh ban Tự nhiên trong trường, lại còn cả một loạt quan hệ của bố cậu ở trường đại học này nữa, việc nhận được tấm giấy thông hành từ chuyên ngành Xây dựng Dân dụng của Đại học Q – cơ sở đào tạo bậc nhất về xây dựng trong cả nước – là việc hoàn toàn nằm trong dự liệu. Thế nhưng trong lúc còn đang đội trên đầu vàng hào quang được nhà trường hết sức khen thưởng ca ngợi, nắm trong tay tờ thông báo trúng tuyển mỏng manh, trong lòng cậu lại chẳng mấy may vui thích. Cậu nghe tin từ Lão Tôn rằng kết quả ứng tuyển của Tô Vận Cẩm vẫn chưa đến nơi, nhưng dựa vào điểm thi của cô, nếu may mắn ra thì cùng lắm cũng chỉ vào tạm một trường chính quy bình thường nào đấy, mà nguyện vọng của cô điền cũng linh tinh loạn xạ cả, chỉ có duy nhất một điểm chung, địa điểm của các trường mà cô đã điền không có chỗ nào là không cách xa thủ đô Bắc Kinh vĩ đại.

Trình Tranh biết điều này đồng nghĩa với cái gì. Bất kể cô trúng tuyển vào trường nào trong số các nguyện vọng ấy, trong vòng bốn năm sắp tới, giữa bọn họ chắc chắn là trăm ngàn dặm xa xôi cách trở. Thế nhưng rõ ràng cô biết rõ tất cả cơ mà, nào là nơi mà cậu muốn tới... cả trái tim của cậu nữa.

Tối hôm ấy, sau khi đưa mắt tiễn biệt cô ra về, Trình Tranh còn ngỡ rằng tấm lòng của mình đã được đáp lại, ngỡ rằng nụ hôn ấy là lợi thế hẹn của cô, ngỡ rằng cô sẽ theo về phương của cậu, hóa ra tất cả đều là nhảm lẫn tệ hại. Cậu đã từng nghĩ đến việc liên lạc với cô, thế nhưng lật tung danh sách bạn học của cả mấy người, đều không thể tìm thấy điện thoại và địa chỉ nhà cô, đến cả địa chỉ nhận giấy thông báo, cũng chọn gửi theo đường bưu điện về trường. Cả mùa hè, trong nhà Trình Tranh thường xuyên đầy nghẹt người đến chúc mừng, học hỏi kinh nghiệm hay chỉ là nhân cơ hội tới hỏi hân ân cần. Trong số các vị khách ấy có bạn bè thân thiết của cậu, đồng nghiệp, cấp dưới, khách hàng của bố mẹ, ai nấy đều chỉ khen ngợi chàng trai mặt mày ủ dột này thi đỗ vào đại học danh tiếng xong mà không hề huênh hoang tự mãn. Thế nhưng cái tư vị bên trong đó, chỉ có cậu lúc canh khuya thao thức đăm đăm nhìn lên trần mới tự thấm thía nhất. Trước khi khai giảng, ngoài Chu Tử Dục, ra vào căn nhà họ Trình thường xuyên nhất chính là Mạnh Tuyết. Trình Tranh với Mạnh Tuyết quen biết từ nhỏ, cậu không hề ghét cô, thậm chí còn cảm thấy trong đám con gái cô có thể coi là tương đối dễ chơi cùng, thêm nữa người lớn của hai nhà vốn quen thân, trước nay có đến nhà chơi, cậu vẫn luôn giữ phép lịch sự. Mạnh Tuyết đỗ vào một trường đại học loại ba ở Bắc Kinh. Với thành tích thi cử của mình, cô hoàn toàn có thể tìm được một trường tốt hơn, Trình

Tranh không hiểu vì sao cô lại mừng vui đến thế. Mạnh Tuyết nói từ nay bốn năm học có thể kèm bên cậu được rồi. Trình Tranh cảm thấy lạ lùng khó hiểu, cậu chẳng phải bị mắc bệnh bại liệt hay là trẻ sơ sinh, sinh hoạt không thể tự lo liệu, mắc mớ gì cô phải kèm bên. Mạnh Tuyết mỗi lần đến chơi không rõ vô tình hay cố ý đều mang tới tin tức của Tô Vận Cẩm. Cô được một trường đại học tuyển hai ở thành phố G tuyển vào, sau khi kết thúc kỳ thi đại học đã về nhà, cả bữa tiệc cảm ơn thầy cô giáo cũng không tham gia... Còn có một lần, Mạnh Tuyết bỗng nhiên lại có phép thần thông moi đâu ra được số điện thoại của Tô Vận Cẩm, tỏ vẻ hoàn toàn thấu hiểu đưa mẫu giấy chép số điện thoại ra trước mặt Trình Tranh, ai ngờ Trình Tranh đã không đón nhận thì chớ, ngược lại còn nổi cơn tam bành, vừa nói đưa cho cậu ta số điện thoại của “đồ nhà quê” đấy làm gì, vừa đuổi Mạnh Tuyết ra khỏi cửa. Mạnh Tuyết chỉ tức giận lúc ấy, việc xảy ra rồi cũng không để bụng, thế nhưng từ đó cô qua lại nhà Trình Tranh ít hơn, điện thoại cũng năm thì mười họa mới gọi tới. Trình Tranh sau khi bình tĩnh lại cũng tự thấy có lỗi, nhưng từ lúc nhận được giấy thông báo, tâm trạng của cậu luôn bất ổn, nói xin lỗi Mạnh Tuyết xong rồi, điện thoại cũng không muốn nghe nữa, chỉ cần là Mạnh Tuyết gọi đến, đều bắt mẹ hoặc người vú già nói cậu không ở nhà. Số lần không ở nhà nhiều quá, đến người vú già lúc nhận điện thoại cũng cảm thấy khó xử, Trình Tranh liền nói thẳng thừng: “Cứ nói với cô ta là cháu đã chết rồi, đừng làm phiền cháu nữa”.

Việc này làm cho mẹ cậu – Chương Tấn Nhân - ở bên cạnh nghe thấy cũng phải quở:

“Trẻ con nói bậy”.

Bố mẹ Trình Tranh đều là người bận rộn, một người coi viện thiết kế là nhà, một người thì vì việc làm ăn mà suốt ngày phải bay đi bay về. Dù là như vậy, những người làm cha làm mẹ vẫn dễ dàng phát hiện ra điều bất ổn trong tâm tư cậu con trai. Hôm ấy ba người một nhà ngồi ăn cơm với

nhau, Chương Tấn Nhân hỏi con trai: “Cãi nhau với Tiểu Mạnh Tuyết hả con?”.

Trình Tranh chẳng hào hứng gì nói: “Phiền nhất là bố mẹ cứ lôi con với cô ta vào với nhau”.

Bố cậu – Trình Ngạn Sinh – nói năng nghiêm nghị như bây nay: “Bố vẫn khuyên con là học hành xong xuôi rồi hãy nghĩ đến những vấn đề này. Con ở tuổi này nên dồn nhiều sức lực vào việc chính. Lúc bố còn trẻ làm gì mà giống với thế hệ các con bây giờ, có nạn văn chương gượng nổi sầu...”. Ông ngừng một chút, chuyển cao giọng: “Nói đi cũng phải nói lại, tính khí con thế này, cũng chỉ có Mạnh Tuyết mới chịu được”. “Đã bảo không phải vì cô ta mà lại”, Trình Tranh lên gân ương bướng, buông bát đĩa xuống. “Bố khi còn trẻ lòng không vướng bận chuyện tình cảm, tận trung báo quốc, thế thì ai lúc đang học đại học đã dụ dỗ mẹ con đến nơi đến chốn thế ạ?”

Trông thấy ông chồng sắp biến sắc, Chương Tấn Nhân vội vã dàn hòa, “Từ từ mà nói, từ từ mà nói, không phải Mạnh Tuyết thì rốt cuộc ai làm con rầu rĩ thế này? Bố con với mẹ chẳng qua cũng là lo cho con thôi, con trai mẹ từ lúc đi nhà trẻ đã là một trang nam nhi ngời ngời, chỉ có số được con gái theo đuổi...”.

“Tóm lại bố mẹ đừng có hỏi, con chẳng sao đâu, đừng cứ như là chăm sóc người bị bệnh tâm thần thế.” Trong nhà Trình Tranh ba đời đơn truyền, cái mầm độc nhất như cậu đây, từ nhỏ tới lớn đã được nâng niu trên tay, ở nhà là ra vẻ một ông hoàng con.

Chương Tấn Nhân khẽ mỉm cười, “Mẹ bảo này, có phải là cái cô bé bị con xé ra từ ảnh chụp tốt nghiệp không? Chẳng nhìn ra được xem mặt mũi thế nào, có xinh hơn Mạnh Tuyết không?”

Mặt mũi Trình Tranh thoát đỏ bừng, nói năng lắp ba lắp bắp: “Mẹ...sao mẹ lại lục đồ của con? Đây là xâm phạm đời tư của con đây, mẹ có hiểu không?”.

“Nào có phải là lục đồ của con đâu, mà con cũng đâu có cất, nhét ngay dưới gối còn gì, mấy hôm trước đi đau lưng, mẹ thay ga giường cho con mới trông thấy, vừa định nói là con có thù hằn gì ghê gớm với hai người nào, đến nỗi phải lôi đầu người ta từ ảnh chụp tốt nghiệp ra như thế, nhìn kỹ càng, một trong hai người không đầu ấy chẳng phải là con trai mẹ sao, một người kia trông quần áo giống như một cô gái, xem tên ở mặt sau, hình như là Tô gì đấy Cẩm...”

Mặt mũi Trình Tranh giống hệt cái bảng màu vẽ, thoát đỏ thoát trắng, lời lẽ chẳng thốt nổi cứ nghẹn cứng một chỗ.

Chương Tấn Nhân tiếp tục cười bảo: “Nếu mà con có ghét người ta ấy mà, thì việc gì phải cất đầu mình ra như vậy. Mẹ bảo này, con trai mẹ làm thế có đúng là có đôi chút biến thái... O, cơm còn chưa ăn xong, đừng đi vội...”.

Từ phòng Trình Tranh vọng ra tiếng sập mạnh cửa. Cậu nửa nằm trên giường, mớ đồ giấu trong ngăn kéo. Trên một tấm ảnh nho nhỏ, Tô Vận Cẩm và Trình Tranh đầu tựa sát đầu, thân mật bên nhau. Mẹ nói đúng, cậu cũng cảm thấy làm thế này thật là biến thái, thế nhưng ai bảo cô ta chẳng còn tấm ảnh nào khác. Đến cả trên bức ảnh chụp tốt nghiệp, cô cũng vẫn chỉ là một khuôn mặt lạnh lẽ, đôi môi cứ thế mím chặt. Ngắm nghía “bức ảnh” trong tay, cậu thanh niên mười tám năm thuận buồm xuôi gió lần đầu tiên có cảm giác tê tái chông chênh, tựa hồ trái tim khuyết mất một mảnh, lúc này đây mới phát hiện ra ngay cạnh mình thực sự có những thứ càng khát khao thì càng chẳng thể nắm cho chắc. Tất thấy đều là vở kịch một vai của riêng một mình cậu, đến nụ hôn khiến cho cậu chao đảo tâm thần hóa ra cũng chỉ là lời giả biệt nhuốm thương hại của cô mà thôi.

Hôm ấy cô nói: “Cái này là trả lại cho cậu”.

Trình Tranh vui đầu vào gối, Tô Vận Cẩm, em lấy cái gì trả lại cho tôi? Bên phía Tô Vận Cẩm lại là một tình cảnh hoàn toàn khác. Nửa tháng sau khi Trình Tranh nhận được giấy báo, cô cũng từ trường học lãnh về thông báo trúng tuyển của mình. Nói ra thì cũng thật may mắn, với thành tích học tập mức mấp mé trúng tuyển hệ chính quy, lạng quạng thế nào cô lại đổ vào một trường đại học thuộc nhóm hai ở thành phố phương Nam ngay bên dòng Châu Giang, chuyên ngành Quan hệ Công chúng. Mọi người thấy một người tính tình hướng nội như cô lựa chọn chuyên ngành như thế này đúng là một việc nằm ngoài dự liệu. Thực ra cô tự thách thức với chính mình, coi như khởi sự từ đầu một lần nữa, cô hy vọng có

thể sống như một Tô Vận Cẩm hoàn toàn khác.

Quá trình gom góp học phí đại học chẳng hề thuận lợi. Việc đổ bệnh và qua đời của bố cô khiến cho cả nhà có chỗ bần bề thân thích nào có thể vay tiền thì đều đã mượn đủ một vòng. Tuy rằng khoản tiền quyên góp của nhà trường giúp gia đình cô trang trải được một số trong đó, thế nhưng những người tính toán đôi chút, ai lại bằng lòng đem tiền ra cho một gia đình không hề có trụ cột, không có khả năng hoàn trả này vay nữa. May có trường cấp III cô học đứng ra, thay cô liên hệ với trường mà cô sắp theo học, đề nghị xem xét đến hoàn cảnh khó khăn của gia đình cô, đặc cách tạm hoãn nộp học phí, đợi sau khi học bổng phát xuống sẽ tiếp tục đóng bù.

Cả mùa hè Tô Vận Cẩm chỉ ở nhà xâu chuỗi vòng cho một cửa hiệu thời trang trong huyện, không có thời gian mà ưu sầu. Dựa vào chút tiền còm kiếm được trong hai tháng này, thêm vào tiền lộ phí và khoản sinh hoạt phí trong hai tháng mà mẹ cô nghĩ hết cách để gom đủ, cô đã đặt chân vào con đường đại học như thế.

Đêm trước khi lên đường, hai mẹ con ở giữa căn nhà chỉ độc bốn bức tường nhìn nhau mà rớt nước mắt. Người mẹ xót xa đưa con gái chưa bước vào đời mà đã phải mang gánh nặng nợ nần. Tô Vận Cẩm chỉ nói nợ ngân hàng thì trả lãi, dù gì vẫn còn tốt hơn nợ tình người chẳng thể trả hết. Điều đáng buồn duy nhất là, sang tỉnh khác theo học rồi, cô sẽ phải bỏ lại mẹ một thân một mình thui thủi ở nhà. Tuy thế có một câu Tô Vận Cẩm không nói ra, ấy là bố không còn nữa, nhưng mẹ vẫn trẻ trung, nửa quãng đời sau lẽ nào lại một mình đi tiếp? Việc đi học xa của cô cũng là một cách tác thành cho mẹ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tô Vận Cẩm trong lòng cũng nghĩ tới Trình Tranh, một người con trai tự tôn và cao ngạo như thế, trong cõi đất trời riêng của cậu ta, vượt mất một người con gái mà cậu ta có đôi chút tình cảm, có lẽ đã là nỗi đau lớn nhất từ thuở cha sinh mẹ đẻ. Loại hạ trường chẳng thể bàn chuyện băng lạnh, cậu ta vĩnh viễn không có cách nào thấu hiểu cái thế giới mà cô trú thân.

Ai khi mới đặt chân đến một thành phố hoàn toàn mới mẻ cũng sẽ ít nhiều cảm thấy không thích ứng, Tô Vận Cẩm cũng không phải là ngoại lệ. Đô thị sầm uất ở phương Nam Trung Quốc này có cảnh sắc mang phong cách Lĩnh Nam đậm đà mà cô hoàn toàn chưa từng quen thuộc. Nhưng cô rất nhanh chóng hòa nhập vào thành phố này, hay nói cách khác, chính thành phố này đã đem lại sự bao dung riêng có của mình ra để đón nhận cô một cách nhanh chóng. Cô dần dần quen thuộc với thứ khí hậu á nhiệt đới nóng ẩm mưa nhiều ở đây, quen thuộc với những khu lầu nửa cũ nửa mới xây san sát lấp ló ẩn hiện ở một góc thành phố, đương nhiên là cả khu thương nghiệp sầm uất đặc trưng nhất ở nơi này... Trên gương mặt những con người bản địa đen nhẻm nhỏ thó có nét tinh nhanh bộc trực, những người quán xuyến nội trợ gia đình ở đây thì cơ hồ đều là những chuyên gia về thuốc thang tẩm bổ, những con người xuất thân năm hồ bốn biển nói thứ tiếng phổ thông đủ kiểu giọng Bắc Nam mà trao đổi với nhau không hề vấp vấp, chẳng có ai để ý xem anh đến từ nơi nào.

Trường của cô là một đại học tổng hợp do mấy trường vừa hợp lại với nhau, tuy không được coi là trọng điểm, nhưng chỉ ít ở thành phố này cũng có tiếng tăm nhất định. Do sắp xếp chuyên khoa trong trường về tổng thể thiên về các ngành Nhân Văn, nên tỉ lệ nữ sinh trong trường hơi nhỉnh hơn nam sinh, thêm nữa trước nay còn có truyền thống tốt đẹp là sản sinh ra bạt ngàn mỹ nữ, khiến trường trở thành một điểm thu hút rất nhiều nam sinh từ các trường đại học lân cận. Tô Vận Cẩm là một trong số ít các cô gái xuất thân từ ban Tự nhiên ở chuyên ngành của cô. Từ khi bắt đầu là sinh viên năm nhất bước vào trường, cô đã có nhận thức khá tỉnh táo rằng, người khác có thể tha hồ thoải mái tận hưởng quãng đời sinh viên nhàn rỗi ngọt ngào này, nhưng cô thì bắt buộc phải nỗ lực vì cuộc sống.

Cũng may là mấy tháng sau khi khai giảng, tiền học bổng đã phát xuống rất suôn sẻ. Cô cũng qua giới thiệu của giáo viên chủ nhiệm mà kiếm được việc làm tạp vụ ngoài giờ học ở văn phòng khoa. Thù lao hàng tháng thực ra rất ít, còn chẳng so được với khoản tiền mà những bạn gia đình khá giả bỏ ra mua một món quần áo, nhưng Tô Vận Cẩm cảm thấy rất hài lòng. Giờ học năm thứ nhất không nhiều, so với hồi năm thứ ba trung học một tuần chỉ nghỉ nửa ngày, thời gian rảnh rỗi bây giờ đây nhiều đến mức xa xỉ. Sau khi cảm thấy đã có thể ứng phó với học hành bài vở và công việc ở văn phòng khoa, đến tháng thứ tư sai khi bắt đầu vào đại học, Tô Vận Cẩm đã tìm cho mình công việc gia sư. Phần việc gia sư này vốn do một nữ sinh khoa Ngoại ngữ ở trong trường “bày hàng” ở bên ngoài mà kiếm được. Đối tượng là một em học sinh nữ lớp ba, nhà ở một khu nhỏ cách trường không xa, phụ huynh yêu cầu gia sư

mỗi tuần hai tối đến nhà hướng dẫn bài vở cho cô con gái nhỏ, tiền lương mỗi giờ mười lăm đồng. Cô bạn ở khoa Ngoại ngữ đó cảm thấy thù lao hơi thấp, bèn chuyển nhượng phần việc này trên bảng thông báo của trường, thế là Tô Vận Cẩm bỏ ra chi phí mỗi giờ ba mươi lăm đồng đổi lấy phần việc làm thêm mới này.

Gia sư có lẽ là lựa chọn bắt buộc đối với không ít sinh viên phải làm việc kiếm tiền ăn học. Công cuộc dạy học lần đầu của Tô Vận Cẩm diễn tiến còn suôn sẻ hơn cả trong tưởng tượng. Nhà học sinh là một gia đình trung lưu ba người thanh bạch, giản dị. Cô con gái có chút yếu ớt mỏng manh nhưng cũng được coi là ngoan ngoãn, không dễ tập trung chú ý, cần một người kèm cặp bên cạnh hướng dẫn cô bé làm bài tập, nhưng vì bố mẹ đều là nhân viên công ty, bình thường không có thời gian để ý đến việc học hành của con, thế nên mới tìm gia sư ở trường đại học gần nhà. Tô Vận Cẩm tính cách trầm tĩnh, cẩn thận, thi thoảng cô con gái nhõng nhẽo ầm ương khiến bố mẹ chịu không nổi, thế mà Tô Vận Cẩm chỉ cần mỉm cười dàn xếp là xong, khiến các bậc phụ huynh hết sức ngợi khen. Bố mẹ học sinh đều khá từ tốn hòa nhã, cũng chẳng có nỗi âu lo nữ sinh viên đại học làm gia sư bị quấy rối như trên báo chí mạng mẽo vẫn lưu truyền rộng rãi, vậy nên phần việc gia sư này của Tô Vận Cẩm cứ thế yên tâm mà làm. Tiền thù lao hàng tháng thêm vào chỗ kiếm được ở văn phòng khoa cũng đủ cho cô sử dụng trong sinh hoạt hằng ngày. Quãng đời năm thứ nhất đại học của Tô Vận Cẩm cứ thế trôi qua giữa cái bận rộn không gọn sóng gió, trên lớp học về cơ bản cô đều đến đi vội vã,

nếu không phải thời gian nghỉ thi bình thường không ở trong ký túc xá, các hoạt động đoàn thể khiến mỗi sinh viên đại học hoan hỉ vui thích cô cũng chẳng rỗi rãi mà ném trái bao giờ. Thành tích của cô không tốt cũng chẳng tồi, không xuất sắc tới mức làm cho các thầy cô giảng dạy phải để mất ưu ái, nhưng cũng còn lâu mới vương vào kiếp thi lại. Trên lớp học cũng như ở ký túc xá, tuy cô không có bạn bè đặc biệt thân thiết nhưng quan hệ với mọi người cũng khá tốt đẹp. Cô cảm thấy cái lặng lẽ im ắng của mình xem ra chẳng khác là mấy so với hồi cấp III, khác biệt duy nhất là giờ đây trong lòng cô đã có một niềm vui nho nhỏ thuộc về chính mình, mỗi tự ti cùng nỗi sợ sệt ảm đạm của thời thanh xuân dường như cũng theo buổi tiễn biệt vào buổi tối khi kỳ thi đại học kết thúc mà dần dà phai nhạt trong tim cô. Có điều đến chính bản thân cô cũng không phát hiện ra rằng, cáo biệt nỗi tự ti hèn yếu, không còn chau mày cúi mặt thêm nữa, Tô Vận Cẩm dần dần đã toát lên thứ ánh sáng của riêng mình.

Thực ra Tô Vận Cẩm có một khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, vàng trán cao, mặt mũi sáng sủa, tuy ăn vận xuề xòa, nhưng dáng người yếu điệu, khí chất trầm tĩnh, kể cả bước đi giữa khu trường học nổi tiếng vì sản sinh ra nhiều nữ nữ này, cũng không phải là không thu hút ánh mắt người xung quanh. Có một câu nói, người đẹp không tự biết mình là mỹ nhân mới là hấp dẫn nhất, Tô Vận Cẩm giờ đây chính thuộc vào kiểu người này, đến nỗi có một lần cô đến trường Mạc Úc Hoa về, trong số bạn học của Mạc Úc Hoa cũng có người hỏi thăm về cô. Úc Hoa vốn chẳng hề hứng thú với mấy việc kiểu này, thế nên cũng không khơi ra trước mặt Tô Vận Cẩm bao giờ.

Nói đến đây, không thể không nhắc tới Mạc Úc Hoa. Kể ra thì cũng tình cờ, tuyển sinh đại học xong xuôi, Tô Vận Cẩm và cô liên lạc với nhau thì mới biết hóa ra hai người học trong cùng một thành phố. Điểm khác nhau là sự càn cù phấn đấu của Mạc Úc Hoa đã nhận được kết quả tốt hơn, nơi cô đổ vào chính là trường đại học trọng điểm quốc gia nức tiếng nhất thành phố này. Trường này được đặt theo tên một danh nhân vĩ đại, ngành Y xuất sắc nổi trội trong cả nước, mà cô lại vừa hay được tuyển vào chuyên ngành Y học lâm sàng hệ chuyển tiếp thạc sĩ của trường, khi ấy có đợt đã là đối tượng tuyên dương trọng điểm của trường cấp III mà họ vừa tốt nghiệp.

Trong số bạn bè trung học, anh chàng Tống Minh ngồi cùng bàn Tô Vận Cẩm chính là thủ khoa ban Tự nhiên trong toàn trường, nhưng vì nguyện vọng không điền cho tử tế, cuối cùng vào Đại học Công nghiệp Cấp Nhĩ Tân; Mạnh Tuyết rốt cuộc cũng được ở cùng một thành phố với “cậu

ấy”; còn Chu Tử Dục, nghe nói cậu ta vào một trường đại học ở Thượng Hải, Mạc Úc Hoa không còn nhắc tới nữa, Tô Vận Cẩm cũng tuyệt nhiên không gọi đến.

Tô Vận Cẩm với Mạc Úc Hoa, là bạn cùng lớp hồi cấp III hai năm trời, tuy bảo là trong lớp thuộc vào loại quan hệ khá gần gũi, thực ra chẳng đến nỗi thâm giao, thế nhưng sau khi tốt nghiệp trung học thì lại dần dần thân thiết hơn, có lẽ là do những chuyện xảy ra hồi mấy tháng cuối năm cấp III khiến cho bọn họ hiểu nhau nhiều hơn. Con người ta luôn là thế, chia

sẽ những bí mật cùng nỗi đau với nhau sẽ khiến hai người càng trở nên gần gũi. Nhìn bên ngoài thì cả hai bọn họ đều là người trầm lặng, nhưng thực tế tính cách lại cực kỳ khác biệt. Tô Vận Cẩm bên ngoài im lìm, nội tâm lại nhạy cảm cứng cỏi, Mạc Úc Hoa so với cô, trội hơn vài phần, khoáng đạt tinh táo. Tô Vận Cẩm coi Mạc Úc Hoa là người bạn duy nhất của mình, tuy nói là một người bạn bịu với việc kiếm tiền lo ăn học, một người cả ngày cắm cúi trong phòng thí nghiệm, thời gian thực sự ở bên nhau không nhiều nhưng nếu gặp phải việc gì cần một người lắng nghe, họ luôn nghĩ đến người kia.